

I Udlandet, f. Eks. Finland og Tyskland, har Kvindeblade allerede i længere Tid anvendt Fællestitlen uden større Modstand, men Tiden er maaske endnu ikke moden hertil her i Landet.

Red. føler sig fuldt overbevidst om, at Fremtiden vil medføre, at ogsaa denne Forskel mellem Mænd og Kvinder udviskes, men nogen maa gøre Begyndelsen, — og hvad var da rimeligere, end at »Kv. og Samf.« gik i Spidsen her, som saa mange Gange tidligere. Og det saa meget mere, som det er givet, at vi maa begynde med at skrive Frue til alle, fordi det er saa meget lettere end at sige det. —

Dersom det var bleven vedtaget at lade Bladet fortsætte med Anvendelsen af Fælles-titlen, kunde det jo meget godt anses som et foreløbigt Forsøg, Fællesmødet saaledes gik med til. Dersom det saa skulde vise sig, at Udviklingen slet ikke gaar i den antagne Retning, og at vi kommer i fuldstændig Modstrid med den herskende Tidsaand, saa kunde Sagen jo tages op igen til fornyet Drøftelse, og man kunde saa forlade den Vej, som viste sig at være blind.

Men det er vor Overbevisning, at det vil vise sig, at »Kv. og Samf.« blot var lidt forud for sin Tid, — hvad der jo kun vil tjene det til Hæder. —

Det vedtoges derefter, at Bladet for Fremtiden skal anvende Betegnelserne Frue og Frøken for gifte og ugifte Kvinder.

VIII. Regnskab og Overslag fremlægges henholdsvis til Godkendelse og Efterretning. —

Regnskabet for 1910, der balancerede med Kr. 15,025.72, godkendtes.

IX. Forslag til Indførelse af en »Forsagelsesuge« som Led i Agitationen for Kvinders politiske Valgret.

Øjenlæge Estrid Hein (Kbhvn): Naar jeg har taget det ubehagelige Hverv paa mig at røre ved Forsamlingens Pengepung, saa er det ikke fordi, jeg tror, at jeg som Mrs. Pankhurst har særlige Evner i agitatorkisk Retning, men fordi jeg synes, at der er en vis Retfærdighed i, at Formanden gaar i liden for Kredsens Forslag, især for de ubehagelige.

Da vi i sin Tid begyndte at drøfte denne Tanke om en Forsagelsesuge, blev der naturligvis straks anført, at det mindede uhyggeligt om de engelske Suffragetter, disse Suffragetter, som altid omtales saa haanligt i Aviserne, men om hvem vi gennem dem, der kender Bevæ-

gelsen fra første Haand, har hørt saa meget godt.

Disse Suffragetter, som i al Fald har formaaet at vække det engelske Samfund til Interesse for Kvindens politiske Valgret i en saadan Grad, at der i England næppe findes en Gadedreng, der ikke ved, at der eksisterer en Kvindernes Sag. — Disse Suffragetter, der blev modtagne med Haan, senere med Indignation, men som muligvis netop paa Grund af deres Agitation faar Foden indenfor i Parlamentet, før vi kommer ind i vor Rigsdag! — Hvor mange danske Gadedrenge — for at lodde Bevægelsens Dybde — tror De egentlig ved, at der er en Sag, der hedder Kvindens politiske Valgret?

Og hvis er Skylden? Vores alle sammens. Nogle Kvinder interesserer sig for vor Sag, faa kommer til vore Møder, ingen hjælper os med Penge.

Det er sandt, som Fru Lemche sagde i Fjor, at naar vi har ofret vort Medlemskontingent, saa synes vi alle, vi har ofret nok. Vi vil ikke gaa saa vidt i vor Opofrelse for vor Sag, at vi vil renoncere paa nogle af alle de mange Skinddyr, vi smykker os med, eller paa nogle Tommer af de »Pleureuser«, der vajer fra vore Hatte. —

Og selv om jeg ikke mener, vi just skal bruge Suffragetternes Midler til at vække Samfundets Interesse for vor Sag, saa staar det os klart — efter den Kølighed, hvormed Folketinget og den Kulde, hvormed Lands-tinget modtog Regeringens Valgrets Forslag — at det vist nu er paa Tiden, at vi gaar over til en noget mere »militant«, en aggressivere Fremgangsmaade og dette efter Princippet: Hjælp til Selvhjælp.

Hvad tror man f. Eks. Kbhvn.s Kredsen kan udrette for det Par 100 Kr., vi har til overs om Aaret, og hvor mange Lejligheder tror De ikke, der er, hvor vi synes, vi bør gøre noget? Spørger vi vor Kasserer, om vi har Raad, ryster hun misbilligende — eller mistroelig paa Hovedet og holder paa Pengekassen. Skal vi agitere ved et Hjælpekassevalg, skal vi deltage i Bjørnsontoget, skal vi avertere et Møde, har vi de frygteligste Skrupler forud. Jeg har ogsaa fra Forhandlingen her et tydeligt Indtryk af, at Kredsene er i Pengetrang, ja at selve Fælleskassen just ikke har overdrevent mange Penge.

Jeg talte fornylig med en af mine gratis Patienter, der er Medlem af en Odd Fellow Loge, om hvor meget hun maatte betale i Kontingent. »Aa,« sagde hun, »det er kun 1 Kr. om Maaneden.« »Hvad faar De nu for